

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/181/2024
Identifikačné číslo spisu:	1111215632
Dátum vydania rozhodnutia:	29.01.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1111215632.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Viery Nevedelovej, JUDr. Ivety Sopkovej v spore žalobcu F., správcu konkurznej podstaty U., úpadcu Y. zast. advokátom Mgr. Michalom Zemanom, Bratislava, Medená 18, proti žalovaným 1/ Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže, Bratislava, Šagátová 1, IČO: 00212008, 2/ Ústav na výkon väzby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody, Bratislava, Chorvátska 5, IČO: 00738255, o náhradu škody, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV, sp. zn. B1-7C/94/2011, (pôvodne vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 7C/94/2011), o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. mája 2024 sp. zn. 5Co/88/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovaný 1/ m á voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Žalovanému 2/ náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava I dňa 16. mája 2011 domáhal, aby žalovaným bola uložená povinnosť zaplatiť mu náhradu škody vo výške 250.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 16. mája 2011 do zaplatenia. Žalobu odôvodnil tým, že 30. decembra 2008 žalovaní ako spoloční vyhlasovatelia vyhlásili obchodnú verejnú súťaž na prenájom predajne vyhlasovateľa 1/ (žalovaný 1/) v objekte W. a ústavnej predajne vyhlasovateľa 2/ (žalovaný 2/) na T. (ďalej len „verejná súťaž“). Predmetom verejnej súťaže bola najvýhodnejšia ponuka zo strany uchádzačov týkajúca sa výšky nájomného za 1 m² na rok. Návrh do verejnej súťaže mal uchádzač zaslať žalovanému 2/ v termíne do 15. januára 2009. Vyhodnotenie verejnej súťaže sa malo uskutočniť v termíne do 20. januára 2009. Do verejnej súťaže sa okrem žalobcu prihlásila tiež spoločnosť K SLOVAKIA, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Na križovatkách č. 35/A, IČO: 35973293 (ďalej len „K SLOVAKIA, s.r.o.“). Otváranie obálok s ponukami, ktoré boli predložené v lehote na predkladanie ponúk do verejnej súťaže, sa uskutočnilo 19. januára 2009 v priestoroch sídla žalovaného 1/. Vyhodnotenie ponúk verejnej súťaže sa uskutočnilo 21. januára 2009, t. j. deň po termíne uvedenom vo

vyhlásení verejnej súťaže. Komisia na prípravu a realizáciu verejnej súťaže po otvorení obálok a následnom preskúmaní formálnych a obsahových náležitostí oboch predložených ponúk dospela k záveru, že podľa predloženej výšky nájomného za 1 m² ročne za predajné a skladové priestory bola výhodnejšia ponuka spoločnosti K SLOVAKIA, s.r.o., avšak obsah ponuky týmto účastníkom nezodpovedal uverejneným podmienkam verejnej súťaže. Naproti tomu obsah ponuky žalobcu týmto podmienkam zodpovedal. Vzhľadom na tieto zistenia ponuka spoločnosti K SLOVAKIA, s.r.o. nebola odporúčaná, aby bola do súťaže zahrnutá, ponuka žalobcu naopak áno. I napriek tomu bolo zo strany žalovaného 1/ zaslané žalobcovi 23. januára 2009 oznámenie, v ktorom žalovaný 1/ odmietol všetky ponuky predložené do verejnej súťaže.

1.1. V období pred vyhlásením verejnej súťaže bola spoločnosť K SLOVAKIA, s.r.o. nájomcom predmetných priestorov, a to na základe zmluvy o nájme z 31. marca 2008 č. V. Zmluvou o prevode správy majetku štátu z 22. februára 2004 č. V. uzatvorenej medzi Slovenskou republikou, žalovaným 1/ a žalovaným 2/ došlo k zmene správcu majetku vo vlastníctve štátu - A. tak, že namiesto žalovaného 2/ sa novým správcou stal žalovaný 1/ ako prenajímateľ vo vzťahu k týmto priestorom. Spoločnosť K SLOVAKIA, s.r.o. požiadala žalovaného 1/ o zníženie nájomného. Keďže výška nájomného bola určená na základe verejnej súťaže, k zníženiu nemohlo dôjsť bez ukončenia nájomnej zmluvy a vyhlásenia novej súťaže. Spoločnosť K SLOVAKIA, s.r.o. a žalovaný 1/ a 2/ uzatvorili preto 4. decembra 2008 dohodu o ukončení zmluvy o nájme ku dňu 31. januára 2009. Následne bola žalovanými 1/ a 2/ vyhlásená verejná súťaž. Vyhlasovatelia 23. januára 2009 vydaním rozhodnutia odmietli všetky predložené ponuky, zároveň v uvedený deň žalovaný 1/ so spoločnosťou K SLOVAKIA, s.r.o. uzatvorili dohodu o pokračovaní zmluvného vzťahu, na základe ktorej došlo k obnoveniu nájomnej zmluvy. Dodatkom č. 1 k nájomnej zmluve z 26. januára 2009 došlo k zníženiu nájomného, ktorého hodnota zodpovedala výške nájomného predloženého v rámci ponuky verejnej súťaže spoločnosťou K SLOVAKIA, s.r.o.. S poukazom na § 287 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „Obchodný zákonník“) v nadväznosti na § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“) žalovaní podľa názoru žalobcu nemohli prijať rozhodnutie o odmietnutí všetkých ponúk súťaže. V dôsledku protiprávneho konania žalovaných spočívajúcu v ich opomenutí povinnosti uzatvoriť so žalobcom zmluvu o nájme (§ 287 ods. 1 Obchodného zákonníka) vznikla žalobcovi škoda v podobe ušlého zisku, ktorý by žalobca dosiahol, ak by bol prevádzkoval bufety v priestoroch tvoriacich predmet nájomnej zmluvy na obdobie 5 rokov. Ušlý zisk žalobca určil podľa svojich podnikateľských zámerov na sumu 50.000 eur ročne po odpočítaní nákladov na prevádzku, t. j. 250.000 eur za celé obdobie 5 rokov.

1.2. Okresný súd Bratislava I (teraz spor spadajúci pod Mestský súd Bratislava IV), ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“, rozsudkom (prvým v poradí) z 10. novembra 2014 č. k. 7C/94/2011-295 žalobu zamietol a žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania nepriznal.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom zo dňa 28. augusta 2017, č. k. 5Co/478/2015 rozsudok súdu prvej inštancie v znení opravného uznesenia č. k. 7C/94/2011-343, zo dňa 16. júla 2015 potvrdil a žalovaným priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) na dovolanie žalobcu uznesením zo dňa 25. apríla 2022 sp. zn. 3Cdo/175/2018 zrušil rozsudok krajského súdu z 28. augusta 2017 sp. zn. 5Co/478/2015 a rozsudok okresného súdu z 10. novembra 2014 č. k. 7C/94/2011-295 pre prípustnosť a dôvodnosť podaného dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia pasívnej vecnej legitímácie žalovaných.

4. Okresný súd rozsudkom z 23. januára 2023 č. k. 7C/94/2011-486, výrokom I. žalobu voči žalovaným zamietol; výrokom II. žalovanému 1/ nepriznal právo na náhradu trov konania; výrokom III. žalovanému 2/ nepriznal právo na náhradu trov konania.

4.1. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil § 281, § 286 ods. 1 a ods. 2, § 287 ods. 1 a ods. 2, § 373, § 757 Obchodného zákonníka, § 21 ods. 1 a ods. 4 zákona č. 523/2004 Z. z. zákona o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 255 ods. 1 a § 262 CSP.

4.2. Okresný súd mal za preukázané, že žalovaní vyhlásili v zmysle § 281 Obchodného zákonníka súťaž o najvhodnejší návrh na uzavretie zmluvy na prenájom predajní pre neurčité osoby, čím vytvorili výzvu na podávanie návrhov na uzavretie zmluvy. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti konštatoval, že samotné vyhlásenie súťaže pritom nepredstavuje a ani v tomto prípade nepredstavovalo aj samotný návrh na uzavretie zmluvy a v prípade neúspechu (vyraďenia) zo súťaže neexistoval kauzálny nexus zodpovednosti za škodu (rozhodnuté NS SR, sp. zn. I MObdV/5/2009). V predmetnej právnej veci nedošlo k výberu návrhu žalobcu, žalovaní preto nemali žiadnu právnu povinnosť takýto návrh prijať.

4.3. Súd prvej inštancie uviedol, že k uzavretiu zmluvy dochádza, keď dôjde navrhovateľovi oznámenie vyhlasovateľa súťaže o tom, že prijíma jeho návrh. Vyhlasovateľ je povinný oznámiť navrhovateľovi prijatie návrhu spôsobom a v lehote, ktoré určujú podmienky súťaže. Lehota na oznámenie vybraného návrhu je obligatórnou náležitosťou podmienok súťaže pri jej vyhlásení. V skutočnosti ide o lehotu na prijatie návrhu. V danom prípade nedošlo uvedeným spôsobom k uzavretiu zmluvy, pretože žalobcovi nedošlo žiadne oznámenie žalovaných o tom, že by prijímali jeho návrh. Z toho, že mu takéto oznámenie neprišlo v lehote, ktorú určujú podmienky súťaže, nemožno automaticky odvodiť, že žalovaní prijali práve návrh žalobcu.

4.4. Súd prvej inštancie ďalej poukázal, že porušenie povinnosti vybrať najvhodnejší návrh, ako aj porušenie povinnosti oznámiť prijatie tohto návrhu zakladá povinnosť k náhrade škody. Navrhovateľ, ktorý by sa domnieval, že jeho návrh je najvhodnejší a mal byť prijatý, sa môže domáhať na súde nahradenia vyhlásenie vôle vyhlasovateľa na prijatie návrhu zmluvy. Ak vyhlasovateľ právo odmietnuť všetky súťažné návrhy nevyhradil v súťažných podmienkach, vzniká mu kontrakčná povinnosť v tom zmysle, že je povinný jeden z predložených návrhov prijať (Patakyová, M. a kol.: Obchodný zákonník. Komentár. 1. vyd. Bratislava : C. H. Beck, 2022, s. 1246). Tak tomu ale nebolo v danej veci, t. j. kontrakčná povinnosť žalovaným nevznikla voči žiadnemu z navrhovateľov v danej súťaži, a teda ani voči žalobcovi. Vyhlasovateľ totiž môže odmietnuť všetky predložené návrhy za predpokladu, že si toto právo vyhradil v podmienkach súťaže. V takom prípade motívy prijatia takého postupu nie sú právne relevantné a nemá právnu relevanciu v danej veci ani to, či dôvodom takého postupu bol prípadný záujem pokračovať s predošlým nájomcom.

4.5. Navyše nad rámec uvedeného súd prvej inštancie uviedol, že nielen K SLOVAKIA, s.r.o., ale ani samotný Y. nespĺňal požiadavku na preukázanie obratu v posledných dvoch rokoch 2007 a 2008, pretože vznikol len 01. januára 2009. Preto podľa súdu aj v prípade Y. mala komisia prijať záver nezahrnúť ponuku tejto spoločnosti do súťaže a spoločnosti bezodkladne oznámiť písomne výsledok vyhodnotenia súťaže.

4.6. Podľa súdu prvej inštancie z dokazovania vyplynulo, že žalovaní si podľa § 287 ods. 2 Obchodného zákonníka vyhradili právo odmietnuť všetky predložené návrhy a k realizácii tohto práva aj došlo. Na výhradu žalobcu dodal, že odmietnutie vykonali obaja žalovaní súčasne rozhodnutím z 23. januára 2009, ktoré rozhodnutie bolo prijaté dva dni po vypracovaní zápisnice z vyhodnotenia ponúk z 21. januára 2009, zaslaným žalobcovi, ale oneskorene, pretože neúspešní účastníci súťaže mali byť vyrozumení podľa bodu 5. vyhlásenia do 20. januára 2009. Preto skonštatoval, že žalovaní nepostupovali v súlade s § 288 Obchodného zákonníka „bez zbytočného odkladu“ tak, ako to predpokladá zákon, ktorá lehota však nie je prekluzívna a ani jej márnym uplynutím nevzniká nárok na uzatvorenie tomu uchádzačovi, ktorému nebolo včas podľa § 287 ods. 1 Obchodného zákonníka oznámené prijatie návrhu, resp. mu bolo oneskorene oznámené, že jeho návrh bol odmietnutý. Právny úkon odmietnutia ponúk nebol v rozpore s právnou úpravou a je platný. Dôsledkom oneskoreného odmietnutia všetkých súťažných návrhov pri obchodnej verejnej súťaži nie je povinnosť vyhlasovateľa súťaže uzatvoriť zmluvy so súťažiacim, ktorý sa domnieva, že súťaž vyhral. Uvedené nevyplýva ani z právnej úpravy obchodnej verejnej súťaže ani z ustálenej judikatúry.

4.7. Nárok na náhradu škody podľa § 373 Obchodného zákonníka vzniká ak sa preukáže porušenie zmluvnej alebo zákonnej povinnosti druhej strany, že vznikla určitá škoda a zároveň existuje príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vzniknutou škodou. V nadväznosti na uvedené súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca nepreukázal ani splnenie prvej z uvedených podmienok, a to protiprávneho konania spočívajúce v porušení zmluvnej alebo zákonnej povinnosti niektorým zo žalovaných. Žalovaní nemali právnu povinnosť uzavrieť nájomnú zmluvu so žalobcom. Jediným preukázaným porušením bolo zo strany žalovaných porušenie povinnosti odmietnuť ponuky v stanovenej lehote. Prípadným dôsledkom nedodržania tejto lehoty by ale mohol byť len vznik nároku na

náhradu škody podľa § 373 v spojení s § 757 a § 28 ods. 1 Obchodného zákonníka vzniknutej z oneskoreného oznámenia o odmietnutí ponúk. Vznik škody titulom porušenia tejto povinnosti však žalobca netvrdil, ani sa ho nedomáhal, a preto súd prvej inštancie žalobu zamietol.

4.8. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 262, § 255 ods. 1 CSP.

5. Krajský súd na odvolania žalobcu rozsudkom z 24. októbra 2023, č. k. 5Co/88/2023-535 výrokom I. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny; výrokom II. žalovanému 1/ nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania; výrokom III. žalovanému 2/ nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5.1. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedli účastníci konania v rámci odvolacieho konania, konštatoval, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal potrebné dokazovanie a následne dospel k správnym záverom. V tomto smere sa odvolací súd stotožnil v celom rozsahu s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP).

5.2. Žalobca v odvolaní namietal, že sa súd prvej inštancie nedostatočne vysporiadal s argumentáciou žalobcu a zároveň odmietol vykonať žalobcom navrhnuté dokazovanie spočívajúce vo výsluchu svedkov. Odvolací súd poukazujúc na čl. 46 Ústavy SR, § 185 ods. 1 CSP, konštatujúc vykonanie potrebného dokazovania súdom prvej inštancie a jeho správne závery, dodal, že do obsahu základného práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonaným dôkazom, ktoré účastník konania pred všeobecným súdom navrhol, nepatrí povinnosť súdu vykonať všetky navrhnuté dôkazy, pretože princíp voľného hodnotenia dôkazov v konaní pred súdmi v spojení so zásadou spravodlivého rozhodnutia veci umožňuje sudcovi a súdu vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú (I. ÚS 64/1997).

5.3. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku zaoberal preukázaním obratu v posledných dvoch rokoch 2007 a 2008, ktoré boli podmienkou súťaže. Žalobca v tejto súvislosti uviedol, že splnenie podmienok súťaže nebolo v rámci konania medzi stranami sporným, predložil nulové potvrdenie o dosiahnutom obrate za roky 2007 a 2008, nakoľko k vzniku úpadcu došlo až v roku 2008, resp. 2009. K čomu odvolací súd konštatoval, že v samotnom vyhlásení verejnej obchodnej súťaže bola uvedená ako jedna z podmienok povinnosť účastníka predložiť zoznam obdobných zariadení prevádzkovaných účastníkom a potvrdenie o ich dosiahnutom obrate za roky 2007 a 2008 (bod 3 písm. d) vyhlásenia verejnej obchodnej súťaže). Z uvedeného je zrejmé, že úspešným uchádzačom môže byť len ten uchádzač, ktorý splnil vopred stanovenú podmienku. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že komisia mala v tomto prípade prijať záver, že nezahrnie do súťaže tie ponuky, ktoré stanovenú podmienku nespĺňajú a o takomto výsledku vyhodnotenia súťaže mala bezodkladne informovať účastníkov. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne uviedol, že s ohľadom na § 384 ods. 1 Obchodného zákonníka nemala komisia prijať záver zahrnutia ponuky úpadcu do súťaže, nakoľko ani jedna z ponúk účastníkov nespĺňala požiadavku na preukázanie obratu v posledných rokoch.

5.4. Žalobca rozhodnutie vyhlasovateľov, ktorým sa rozhodli odmietnuť všetky predložené návrhy, považoval za rozporné so zásadou dobrých mravov, pričom podľa jeho názoru malo dôjsť k obchádzaniu zákona. Odvolací súd zhodne so záverom súdu prvej inštancie konštatoval, že vyhlasovateľ súťaže môže odmietnuť všetky predložené návrhy, ak si toto právo vyhradil v podmienkach súťaže. Zo spisového materiálu je nepochybné, že v samotnom vyhlásení verejnej obchodnej súťaže si vyhlasovatelia vyhradili právo odmietnuť všetky predložené návrhy (bod 6. vyhlásenia verejnej obchodnej súťaže). Nakoľko vyhlasovatelia využili svoje právo odmietnuť všetky návrhy, pričom si toto právo vopred vyhradili, nemožno tvrdiť, že by išlo o nekalé praktiky, resp. praktiky v rozpore s dobrými mravmi. Jednou zo základných zásad súkromného práva je vstupovať do zmluvných vzťahov na základe vlastného rozhodnutia, a teda nikoho nemožno nútiť do uzatvorenia zmluvného vzťahu so subjektom, s ktorým uzatvorený právny vzťah nechce.

5.5. Odvolací súd potvrdil aj správny záver súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa pochybenia na strane vyhlasovateľov, nakoľko vyhlasovatelia nepostupovali v súlade s § 288 Obchodného zákonníka. Vzhľadom na to, že si vo vyhlásení verejnej obchodnej súťaže stanovili termín upovedomenia o výsledku súťaže na deň 20. januára 2009, vyhlasovatelia mali účastníkov informovať do tohto dátumu. V rámci konania bolo aj podľa odvolaciemu súdu preukázané, že vyhlasovatelia tak urobili až 23. januára 2009, t. j. po vopred stanovenom termíne. Je zrejmé, že zo strany vyhlasovateľov teda došlo k porušeniu § 288

Obchodného zákonníka, ktorý vyžaduje, aby účastníci súťaže boli informovaní bezodkladne. V tomto kontexte však odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dodáva, že táto lehota nepredstavuje prekluzívnu lehotu, a teda ani jej márnym uplynutím nevznikol nárok na uzatvorenie zmluvy s tým uchádzačom, ktorý nebol včas informovaný o odmietnutí jeho návrhu. Dôsledkom oneskoreného odmietnutia súťažných návrhov v rámci verejnej obchodnej súťaže nie je povinnosť vyhlasovateľa uzatvoriť zmluvu so súťažiacim, ktorý mal za to, že mal súťaž vyhrať.

5.6. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

6. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

6.1. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ uviedol, že žalobca v žalobe, ako aj počas celého konania poukazoval na neplatnosť odmietnutia všetkých návrhov podľa § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko takýto úkon je v rozpore so zákonom, ho obchádza, resp. je v rozpore s dobrými mravmi. V tejto súvislosti žalobca v podstate poukázal na to, že žalovaní sa pokúsili obísť § 284 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého „návrh možno zahrnúť do súťaže, len keď jeho obsah zodpovedá uverejneným podmienkam súťaže.“ Žalovaní chceli uzatvoriť zmluvu so spoločnosťou K Slovakia, ktorá nespĺnila podmienky súťaže, a preto uskutočnili odmietnutie všetkých návrhov (a následne obnovili Nájomnú zmluvu a znížili nájomné na výšku ponúknutú spoločnosťou K Slovakia v súťaži, čím dosiahli stav, ktorý im Obchodný zákonník zakazoval, keďže ponuka spoločnosti K Slovakia v súťaži nespĺňala podmienky súťaže). Okresný súd sa s uvedenou argumentáciou vôbec nevysporiadal. Žalobca v odvolaní poukázal na to, že dôvodom odmietnutia bola nekalá pohnútko, a to uzatvoriť zmluvu s účastníkom, ktorý nespĺnil podmienku súťaže a za podmienok, ktoré účastník ponúkol v súťaži.

6.2. Žalobca v odvolaní namietal a v tomto dovolaní namieta, že medzi žalovanými a žalobcom počas celého súdneho konania nikdy nebolo sporné, že úpadca splnil podmienky súťaže. Žalobca poukázal, že tieto podmienky súťaže splnil, táto skutočnosť bola preukázaná aj zápisnicou z vyhodnotenia súťaže a žalovaní túto skutočnosť nespochybňovali. Až žalovaný 2/, a to až počas jeho záverečnej reči (tesne pred vydaním už/až v poradí druhého prvoinštančného rozsudku) uviedol (bez toho, aby to dokazoval), že úpadca nespĺnil podmienky účasti z dôvodu nepreukázania obratu. Súd ihneď po skončení záverečnej reči žalovaného 2/ vyhlásil dokazovanie za skončené a vyzval strany opustiť pojednávacie miestnosť (a následne vyhlásil rozsudok). Žalobca nemal žiadnu možnosť sa k vyššie uvedenému tvrdeniu žalovaného 2/, (o ktoré súd aj oprel svoj rozsudok) vyjadriť. Zároveň v tomto smere bola aj argumentácia okresného, aj odvolacieho súdu v rozsudku zjavne arbitrárna a nepreskúmateľná. Odvolací súd uvádza, že úpadca nespĺnil požiadavku na preukázanie obratu v posledných dvoch rokoch, avšak podmienky súťaže preukázanie obratu nijako nepožadovali. Podľa bodu 3 písm. d) podmienok súťaže, súčasťou ponuky je aj potvrdenie o dosiahnutom obrate za roky 2007 a 2008 (t. j. nie preukázanie obratu). Podmienky súťaže vôbec nevyžadovali, aby účastník súťaže dosiahol nejaký obrat (v podstate len to, aby táto výška obratu bola známa - bolo potrebné predložiť potvrdenie o obrate, nech už bol akýkoľvek). Odvolací súd sa s týmto už vôbec nevysporiadal, hoci presne všetku rovnakú argumentáciu žalobca použil v odvolaní. Potvrdenie o nulovom obrate je tiež potvrdenie. Inak povedané, ak by úpadca bol spoločnosťou, ktorá vznikla už v roku 2000 a v rokoch 2007 a 2008 by nemal tiež žiadny obrat, na možnosti účasti úpadcu v súťaži by táto skutočnosť nemala žiadny vplyv.

6.3. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že odôvodnenie odvolacieho súdu je rozporuplné, majúce za následok až nezrozumiteľnosť. Odvolací súd v bode 10. odôvodnenia uvádza, že bodu 3 písm. d) podmienok súťaže bola ako jedna podmienka predložiť zoznam obdobných zariadení a potvrdenie o dosiahnutom obrate za roky 2007 a 2008, pričom následne odvolací súd konštatuje, že ani jeden účastník (t. j. ani úpadca) nespĺňal podmienku na preukázanie obratu v posledných rokoch. Lenže podmienkou (ako to bezprostredne pred tým uvádza odvolací súd) nebolo preukázanie obratu, ale predloženie potvrdenia o dosiahnutom obrate. Zároveň je nepochopiteľné, ako súd mohol vyhodnotiť, či potvrdenie, ktoré predložil úpadca do súťaže, preukazovalo alebo nepreukazovalo obrat úpadcu v rokoch 2007 a 2008, ak toto potvrdenie nevykonával ako dôkaz. Ide o zjavne svojvoľné závery, ako aj postup, ktorým sa porušilo právo na spravodlivý proces.

6.4. Žalobca v rámci odvolania proti rozsudku namietal, že oznámenie o odmietnutí všetkých návrhov v súťaži uskutočnil len žalovaný 1/ a nie aj žalovaný 2/. Takýto právny úkon mal byť uskutočnený

spoločným konaním žalovaného 1/ a žalovaného 2/. Aj preto z tohto dôvodu je právny úkon, ktorým sa odmietli všetky ponuky súťaže, neplatný podľa § 39 OZ. Ide o podstatnú argumentáciu žalobcu, pričom odvolací súd sa s touto argumentáciou vôbec nevysporiadal a ani na túto argumentáciu nijako nereagoval. Žalobca výslovne poukazoval na to, že takéto odmietnutie uskutočnil len žalovaný 1/, pričom súd v bode 12. odôvodnenia rozsudku len bez ďalšieho uvádza, že vyhlasovatelia tak uskutočnili (t. j. odmietli všetky ponuky) až dňa 23. januára 2009. Tu treba zdôrazniť, že odvolací súd použil túto argumentáciu výlučne pri odôvodňovaní toho, či možno platne odmietnuť návrhy po lehote na vyhodnotenie ponúk alebo nie. Aj keď odvolací súd uviedol, že „vyhlasovatelia“ tak urobili až dňa 23. januára 2009, je zjavné, že tým nijako nereagoval na predmetnú námietku žalobcu (pričom sa javí, že odvolací súd používal pojem vyhlasovatelia v množnom čísle bez toho, aby sa nad tým bližšie zamýšľal). V tomto smere chýba akákoľvek úvaha odvolacieho súdu, ako dospel k tomu, že všetky návrhy odmietli vyhlasovatelia (t. j. obaja), ak žalobca túto skutočnosť výslovne spochybňoval.

6.5. Žalobca tiež v rámci odvolania argumentoval, že k vybratiu najvhodnejšieho návrhu (návrhu úpadcu) podľa § 286 ods. 1 Obchodného zákonníka už došlo dňa 19. januára 2009, ako to vyplýva zo zápisnice z otvárania obálok so súťažnými ponukami z 20. januára 2009. Zo zápisnice z 20. januára 2009 vyplýva, že po otvorení obálok nasledovalo aj vyhodnotenie súťaže. Ako vyplýva zo zápisnice, po otvorení obálok a prečítaní návrhov, bola zúčastnená osoba vyprevadená z miestnosti a následne začalo hodnotenie. Následne komisia preskúmala formálnu a obsahovú úplnosť podmienok súťaže a uskutočnila zistenia, ktoré sú obsahom príloh č. 4a a 4b, t. j. návrhy cien a vyhodnotenie podmienok súťaže. Z týchto zistení vyplýva, že spoločnosť K Slovakia nesplnila podmienky súťaže a jedine úpadca splnil podmienky účasti. Následne sa skonštatovalo, že s účastníkom súťaže, ktorý splnil všetky podmienky súťaže a ponúkol najvyššiu výšku nájomného (vzhľadom na predchádzajúce zistenia išlo o úpadcu) sa uzavrie zmluva o nájme. Uvedené rozhodnutie teda predstavuje výber najvhodnejšieho z predložených návrhov v zmysle § 286 Obchodného zákonníka, ktoré bolo potrebné už len dodatočne oznámiť úpadcovi. S uvedenou argumentáciou sa odvolací súd vôbec nevysporiadal.

6.6. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľ uviedol, právnu otázku, od vyriešenia ktorej závisel rozsudok krajského súdu: „Môže vyhlasovateľ obchodnej verejnej súťaže podľa § 281 a nasl. Obchodného zákonníka platne odmietnuť všetky predložené návrhy (ponuky) po uplynutí lehoty na oznámenie vybraného návrhu?“ Podľa dovolateľa odvolací súd (v bode 12. odôvodnenia svojho rozhodnutia) dospel k nesprávnemu právnomu záveru, že vyhlasovateľ môže odmietnuť všetky predložené návrhy aj po uplynutí lehoty na upovedomenie o výsledku súťaže a teda, že odmietnutie návrhu po uplynutí danej lehoty (termínu) nie je z daného dôvodu neplatné.

6.6.1. Z konštrukcie § 287 Obchodného zákonníka vyplýva, že vyhlasovateľ je oprávnený odmietnuť všetky predložené návrhy (ak si toto právo vyhradil), avšak iba v lehote na prijatie návrhu, resp. na oznámenie výberu najvhodnejšieho návrhu. Uvedený výklad vyplýva najmä zo znenia § 287 ods. 1 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého sa oznámenie o prijatí návrhu musí uskutočniť v stanovenej lehote. § 287 ods. 2 Obchodného zákonníka teda logicky nadväzuje na predchádzajúci odsek, ktorý treba vykladať tak, že v lehote na prijatie návrhu je vyhlasovateľ povinný buď oznámiť prijatie návrhu alebo odmietnutie všetkých predložených návrhov, § 287 ods. 1 Obchodného zákonníka osobitne upravuje prípad, ak dôjde k neskoršiemu prijatiu návrhu. Nakoľko § 287 ods. 2 Obchodného zákonníka takýto prípad neobsahuje a vzhľadom na kogentnú povahu ustanovení o verejnej obchodnej súťaži, (ktorá má skôr verejnoprávny charakter), treba dospieť k záveru, že Obchodný zákonník nepripúšťa odmietnutie všetkých návrhov po stanovenej lehote. Žalovaný 1/ odmietol všetky návrhy listom z 23. januára 2009, ktorý v ten deň podal na poštu. Z uvedeného vyplýva, že tak urobil po lehote, t. j. po 20. januári 2009 (k takémuto skutkovému zisteniu dospel aj odvolací súd). Právny úkon nebol uskutočnený v lehote požadovanej právnym predpisom, a preto je takýto právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný. Navyše samotné rozhodnutie o odmietnutí všetkých nárokov bolo tiež uskutočnené až dňa 23. januára 2009, t. j. až po uplynutí lehoty. Ak teda právny úkon, ktorým vyhlasovateľ ponuky odmietne všetky návrhy, je uskutočnený po uplynutí lehoty na oznámenie vybraného návrhu (lehoty na oznámenie o vyhodnotení ponuky), je takýto právny úkon neplatný.

6.7. Druhá právna otázka, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, je nasledovná: „Ak si vyhlasovateľ obchodnej verejnej súťaže podľa § 281 a nasl. Obchodného zákonníka vyhradí právo odmietnuť všetky predložené návrhy v podmienkach súťaže (§ 287 ods. 2 Obchodného zákonníka) a následne uskutoční právny úkon, ktorým odmietne všetky takto predložené návrhy, môže byť takýto

právny úkon neplatný, ak dôvodom (najmä skrytým) je nekalá pohnútko, obchádzanie zákona alebo iný nekalý účel, resp. či samotný dôvod, resp. účel uskutočnenia tohto právneho úkonu môže spôsobiť neplatnosť daného právneho úkonu. Inak povedané, ak si vyhlasovateľ obchodnej verejnej súťaže podľa § 281 a nasl. Obchodného zákonníka vyhradí právo odmietnuť všetky predložené návrhy v podmienkach súťaže (§ 287 ods. 2 Obchodného zákonníka) a následne uskutoční právny úkon, ktorým odmietne všetky takto predložené návrhy, môže byť takýto právny úkon neplatný z dôvodov uvedených v čl. IV. vyššie?“

Odvolačný súd v rozsudku (bod 11. odôvodnenia rozsudku) dospel k nesprávnemu právnomu záveru, že ak si vyhlasovateľ obchodnej verejnej súťaže vyhradí právo odmietnuť všetky predložené návrhy a následne uskutoční právny úkon, ktorým odmietne všetky predložené ponuky, je takýto právny úkon platný, pričom implicitne z rozsudku možno vyvodiť, že na platnosť takéhoto úkonu podľa odvolacieho súdu nemajú vplyv žiadne pohnútky, dôvody ani iné skutočnosti.

6.7.1. Skutočnosť, že právny úkon sa navonok javí, resp. navonok je v súlade s právnymi predpismi, neznamena to, že takýto právny úkon nemôže byť neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Výklad odvolacieho súdu uvedený v bode 11. odôvodnenia rozsudku úplne poprel zmysel a účel § 39 Občianskeho zákonníka. Je priam absurdné, ak si vyhlasovatelia vopred vyhradili právo odmietnuť všetky návrhy, tak využitie tohto práva nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi. Odvolačný súd tým inak tvrdí, že ak je právny úkon v súlade s právnymi predpismi, tak nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

6.8. Ak vyhlasovateľ obchodnej verejnej súťaže odmietne všetky návrhy v súťaži, aby mohol uzatvoriť zmluvu s účastníkom súťaže, ktorý nesplnil podmienky súťaže, je zjavné, že ide o obchádzanie zákona, resp. rozpor s dobrými mravmi. V tejto súvislosti odkázal aj na rozsiahlu rozhodovaciu činnosť najvyššieho súdu: 4Obo/20/2007, 4Cdo/33/2005, 4ECdo/12/2013, 1Cdo/57/2005, 2Cdo/99/2009. Aj na základe uvedenej judikatúry je potrebné dospieť k záveru, že právny úkon, ktorým vyhlasovateľ odmietol v súťaži všetky návrhy, hoci si toto právo vyhradil v podmienkach súťaže, môže byť neplatný z dôvodu, pre ktorý bol takýto právny úkon (odmietnutia všetkých ponúk) uskutočnený.

6.9. Dovolateľ navrhol, aby najvyšší súd zrušil rozsudok krajského súdu a aj rozsudok okresného súdu a vec vrátil na ďalšie konanie a o trovách konania rozhodne odvolačný súd, resp. súd prvej inštancie.

7. Žalovaný 1/ v písomnom vyjadrení k dovolaniu dovolateľa uviedol, že dovolanie vníma ako nedôvodné a zároveň riadne neodôvodnené, pričom s napadnutým rozsudkom súhlasí a považuje ho za vecne, aj právne správny. Navrhol dovolanie odmietnuť, eventuálne zamietnuť a priznať mu nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

7.1. Žalovaný 2/ sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

8. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSSP, ďalej aj „dovolačný súd“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné zamietnuť.

9. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

10. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v

ustanoveniach § 420 (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

12. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania okrem iného aj z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12.1. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP je a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12.2. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

12.3. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (por. sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Žalobca v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP v dovolaní namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené a arbitrárne, rozporné a nezrozumiteľné, mal výhrady voči dokazovaniu (hodnotenie dôkazov), tiež namietal nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, keď sa nemohol vyjadriť k tvrdeniam protistrany na pojednávaní pred rozhodnutím vo veci, porušenie rovnosti strán sporu, keď odvolací súd nenapravil pochybenia súdu prvej inštancie.

14. K námietke nedostatočného odôvodnenia (nepreskúmateľnosti) rozsudku odvolacieho súdu považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), aj z rozhodnutí ústavného súdu vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový (skutočný) stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nepopierajú zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, nie sú svojvoľné (arbitrárne), neudržateľné ani prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov.

14.1. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať aj v ústavnom a zákonom procesnoprávnom rámci, ktorý predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd

musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11).

14.2. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Inak povedané judikatúra ESĽP nevyžaduje, aby na každý argument účastníka konania, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

15. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dovolací súd k námietke nedostatočného odôvodnenia (nepreskúmateľnosti), či arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, môže len konštatovať, že v posudzovanom spore obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

15.1. Z obsahu odôvodnenia preskúmaného rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP stotožniac sa s dôvodmi rozsudku súdu prvej inštancie vrátane správnych skutkových a právnych záverov, na ktoré aj odkázal v zmysle § 387 ods. 2 CSP (pozri odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu). Odvolací súd svoje rozhodnutie nezaložil v porovnaní so súdom prvej inštancie na žiadnych iných, či nových skutkových a právnych záveroch.

15.2. Keďže odvolací súd sa s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie stotožnil, treba jeho dôvody posudzovať v kontexte s dôvodmi uvedenými v potvrdzovanom rozsudku okresného súdu, s ktorým vytvára organickú (kompletizujúcu) jednotu, keďže prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

15.3. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry, obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, vykazuje logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania a nemožno ho považovať za neodôvodnené. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Odvolací súd svoje potvrdzujúce rozhodnutie odôvodnil úvahami, ktoré sú zrozumiteľné, konzistentné a spätne preskúmateľné.

15.3.1. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd podrobne zdôvodnil, prečo potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým súd žalobu žalobcu o náhradu škody z dôvodu protiprávneho konania žalovaných spočívajúceho v opomenutí ich povinnosti uzatvoriť so žalobcom zmluvu o nájme (§ 287 ods. 1 Obchodného zákonníka), v dôsledku čoho vznikla žalobcovi údajná škoda v podobe ušlého zisku, zamietol. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení, a prečo rozhodnutie okresného súdu považuje za vecne správne, keď sa stotožnil so záverom okresného súdu, že žalobca nepreukázal nárok na náhradu škody podľa § 373 Obchodného zákonníka, pretože nepreukázal splnenie podmienky náhrady škody, a to protiprávneho konania spočívajúceho v porušení zmluvnej alebo zákonnej povinnosti niektorým zo žalovaných, pretože žalovaní nemali právnu povinnosť uzavrieť nájomnú zmluvu so žalobcom. K čomu na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie doplnil aj ďalšie dôvody, najmä v reakcii a za účelom vysporiadania sa s podstatnými odvolacími námietkami žalobcu a ním spochybňovaného záveru neplatnosti právneho úkonu, ktorým boli odmietnuté všetky predložené návrhy (ponuky) do verejnej

obchodnej súťaže. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (body 8. až 13.) v kompletizujúcej jednote s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie (body 16. až 47.) nevyplýva nedostatočnosť, rozpornosť, či arbitrárnosť a nezrozumiteľnosť, ani absencia o podstatných skutkových a právnych záveroch, či taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

16. Konkrétne pokiaľ dovolateľ namietal nedostatok odôvodnenia v tom smere, že odvolací súd nereagoval na jeho námietky ohľadom odmietnutia návrhov predložených do verejnej obchodnej súťaže (len žalovaným I/), keď podľa neho tento úkon uskutočnil vyhlasovateľ preto, aby mohol uzatvoriť zmluvu s účastníkom, ktorý nesplnil podmienky súťaže, čo je v rozpore so zákonom, obchádza ho, resp. je v rozpore s dobrými mravmi, dovolací súd poukazuje na bod 11. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu v znení: „Žalobca rozhodnutie vyhlasovateľov, ktorým sa rozhodli odmietnuť všetky predložené návrhy považuje za rozporujúce zásady dobrých mravov, pričom podľa jeho názoru malo dôjsť k obchádzaniu zákona. Odvolací súd zhodne so záverom súdu prvej inštancie konštatuje, že vyhlasovateľ súťaže môže odmietnuť všetky predložené návrhy, ak si toto právo vyhradil v podmienkach súťaže. Zo spisového materiálu je nepochybné, že v samotnom vyhlásení verejnej obchodnej súťaže si vyhlasovatelia vyhradili právo odmietnuť všetky predložené návrhy (bod 6. vyhlásenia verejnej obchodnej súťaže). Nakoľko vyhlasovatelia využili svoje právo odmietnuť všetky návrhy, pričom si toto právo vopred vyhradili, nemožno tvrdiť, že by išlo o nekalé praktiky, resp. praktiky v rozpore s dobrými mravmi. Jednou zo základných zásad súkromného práva je vstupovať do zmluvných vzťahov na základe vlastného rozhodnutia, a teda nikoho nemožno nútiť do uzatvorenia zmluvného vzťahu so subjektom, s ktorým uzatvorený právny vzťah nechce.“, ktorý záver odvolacieho súdu zhodný so súdom prvej inštancie vyplýva z vykonaného dokazovania a jeho hodnotenia. Súd prvej inštancie v bode 44. a 45. odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol: „v danej veci kontraktčná povinnosť žalovaným nevznikla voči žiadnemu z navrhovateľov v danej súťaži, a teda ani voči žalobcovi. Vyhlasovateľ totiž môže odmietnuť všetky predložené návrhy za predpokladu, že si toto právo vyhradil v podmienkach súťaže. V takom prípade motívy prijatia takého postupu nie sú právne relevantné a nemá právnu relevanciu v danej veci ani to, či dôvodom takého postupu bol prípadný záujem pokračovať s predošlým nájomcom. (...) Dokazovaním je preukázané, že žalovaní si podľa § 287 ods. 2 Obchodného zákonníka vyhradili právo odmietnuť všetky predložené návrhy, čo vyplýva z bodu 6 vyhlásenia zo dňa 30. 12. 2008. K realizácii tohto práva napokon aj došlo. Na výhradu žalobcu treba dodať, že odmietnutie vykonali obaja žalovaní súčasne. Žalovaní ako vyhlasovatelia verejnej obchodnej súťaže odmietli rozhodnutím z 23. 01. 2009, zaslaným žalobcovi sprievodným listom z 23. 01. 2009, č. GR ZVJS-19-9/32-2009, a to všetky predložené ponuky; toto rozhodnutie bolo v uvedený deň odovzdané na poštovú prepravu, čo bolo preukázané poštovým podacím hárkom (č. 1. 116 spisu).“ V rozpore s uvedeným potom vyznieva aj výhrada dovolateľa o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu vo väzbe na jeho vyššie uvádzané odvolacie námietky.

17. Dovolateľ ďalej namietal nedostatočné odôvodnenie, resp. arbitrárnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, pretože „Podmienky súťaže vôbec nevyžadovali, aby účastník súťaže dosiahol nejaký obrat (len to, aby táto výška obratu bola známa - bolo potrebné predložiť potvrdenie o obrate, nech už bol akýkoľvek). Odvolací súd sa s týmto už vôbec nevysporiadal, hoci presne všetku rovnakú argumentáciu žalobca použil v odvolaní. Potvrdenie o nulovom obrate je tiež potvrdenie.“ Tiež namietal nevykonanie dokazovania, a to potvrdenia o obrate a záver odvolacieho súdu, či potvrdenie, ktoré predložil úpadca do súťaže, ne/preukazovalo obrat úpadcu v rokoch 2007 a 2008, ak toto potvrdenie nevykonal ako dôkaz (pozri bod 6.3. tohto rozhodnutia). K čomu dovolací súd v nadväznosti na bod 15.1. a 15.2. tohto rozhodnutia zdôrazňuje kompletizujúcu jednotu rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie, keď rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

17.1. Súd prvej inštancie v bode 20. poukázal na zápisnicu z otvárania obálok so súťažnými ponukami z 20. januára 2009 a jej prílohy, z ktorej prílohy 4b vyplývalo „Výhodnotenie podmienok súťaže, kde je v stĺpci „Poznámka“ uvedené, že K SLOVAKIA s.r.o.: „Obsah predloženej ponuky nezodpovedá uverejneným požiadavkám súťaže“ a v prípade N. je uvedené, že „Obsah predloženej ponuky zodpovedá uverejneným požiadavkám súťaže“. V stĺpci „Zoznam prevádzkovaných zariadení a potvrdenie o obrate“

je uvedené v prípade K SLOVAKIA s.r.o., že potvrdenie o obrate za roky 2007 a 2008 predložené nebolo, pričom Y. túto podmienku splnil.“ Súd prvej inštancie konštatoval, „že zo zápisnice, ani z tejto prílohy nie je zrejmé, ako túto podmienku Y. splnil, keď súčasne z výpisu z obchodného registra je zrejmé, že vznikol len 01. 01. 2009, t. j. žiaden obrat v r. 2007 a 2008 objektívne dosiahnuť nemohol.“ Ďalej súd prvej inštancie v bode 44. medzi iným uviedol, že „kontrakčná povinnosť žalovaným nevznikla voči žiadnemu z navrhovateľov v danej súťaži, a teda ani voči žalobcovi. Výhlasovateľ totiž môže odmietnuť všetky predložené návrhy za predpokladu, že si toto právo vyhradil v podmienkach súťaže. V takom prípade motívy prijatia takého postupu nie sú právne relevantné a nemajú právnu relevanciu v danej veci ani to, či dôvodom takého postupu bol prípadný záujem pokračovať s predošlým nájomcom. Navyše nad rámec uvedeného treba v kontexte vykonaného dokazovania uviesť, že nielen K SLOVAKIA, s.r.o., ale ani samotný Y. nespĺňal požiadavku na preukázanie obratu v posledných dvoch rokoch 2007 a 2008, pretože vznikol len 01. 01. 2009. Preto podľa súdu aj v prípade Y. mala komisia prijať záver nezahrnúť ponuku tejto spoločnosti do súťaže a spoločnosti bezodkladne oznámiť písomne výsledok vyhodnotenia súťaže.“ Z uvedeného sú dostatočne zrejmé závery súdu prvej inštancie z vykonaného dokazovania, ako aj jeho logická naviac uvedená poznámka, že Y. tiež nemohol splniť požiadavku preukázania obratu v posledných dvoch rokoch 2007 a 2008, pretože vznikol 1. januára 2009. Odvolací súd skonštatoval správnosť vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie, správnosť jeho záverov (skutkových a právnych) a stotožnil sa v celom rozsahu s dôvodmi rozsudku súdu prvej inštancie. Nadväzujúc na uvedené odvolací súd aj vo väzbe na odvolaciu argumentáciu žalobcu dôvodil v bode 10. svojho rozhodnutia, (...) „že v samotnom vyhlásení verejnej obchodnej súťaže bola uvedená ako jedna z podmienok povinnosť účastníka predložiť zoznam obdobných zariadení prevádzkovaných účastníkom a potvrdenie o ich dosiahnutom obrate za roky 2007 a 2008 (bod 3 písm. d) vyhlásenia verejnej obchodnej súťaže). Na základe uvedeného je zrejmé, že úspešným uchádzačom, môže byť len ten uchádzač, ktorý splnil vopred stanovenú podmienku. (...) komisia nemala prijať záver zahrnutia ponuky úpadcu do súťaže, nakoľko ani jeden z účastníkov nespĺňal požiadavku na preukázanie obratu v posledných rokoch.“ Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd môže len konštatovať, že pokiaľ úpadca vznikol dňa 01. januára 2009, (táto skutočnosť nesporne vyplýva aj z verejne dostupného obchodného registra), nemohol pred 1. januárom 2009 vykonávať podnikateľskú činnosť a dosahovať obrat. Nepochybný a logicky je potom záver súdov nižšej inštancie (aj bez vykonania dôkazu listinou, a to potvrdením o obrate, ktorého potreba vykonania by bola v tomto smere nadbytočná, nevhodná), že úpadca nespĺňal požiadavku na preukázanie obratu v posledných dvoch rokoch 2007 a 2008. Do verejnej obchodnej súťaže nestačilo predložiť len potvrdenie o obrate (ako to tvrdil dovolateľ), pretože podmienkou súťaže bolo predložiť zoznam obdobných zariadení prevádzkovaných účastníkom a potvrdenie o ich dosiahnutom obrate za roky 2007 a 2008. Nešlo tak o nedostatočné odôvodnenie, ani vady v dokazovaní, ani nesprávny procesný postup odvolacieho súdu (ani súdu prvej inštancie), ktorým by došlo k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý proces, námietka dovolateľa je nedôvodná.

18. K ďalšej námietke dovolateľa, „že oznámenie o odmietnutí všetkých návrhov v súťaži uskutočnil len žalovaný 1/, a nie aj žalovaný 2/, takýto právny úkon mal byť uskutočnený spoločným konaním žalovaného 1/ a žalovaného 2/, aj preto z tohto dôvodu je právny úkon, ktorým sa odmietli všetky ponuky súťaže, neplatný podľa § 39 OZ“ (pozri bod 6.4. tohto rozhodnutia), dovolací súd rovnako ako v bode 17. tohto rozhodnutia akcentujúc kompletizujúcu jednotu rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie, keď rozhodnutie odvolacieho súdu, že rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, odkazuje na bod 25. rozhodnutia súdu prvej inštancie v znení: „Výhlasovatelia verejnej obchodnej súťaže rozhodnutím z 23. januára 2009 v zmysle § 287 ods. 2 Obchodného zákonníka v nadväznosti na bod č. 6 podmienok súťaže odmietli všetky predložené ponuky. Ako vyplýva z poštového podacieho hárku GR ZVJS, rozhodnutie bolo podané na poštovú prepravu v ten istý deň, t. j. 23. januára 2009. V záhlaví rozhodnutia sú uvedení obaja žalovaní, ktorí sú zároveň obaja pod rozhodnutím podpísaní.“ Tento záver súdu prvej inštancie vyvracia tvrdenie dovolateľa, že oznámenie o odmietnutí všetkých návrhov v súťaži uskutočnil len žalovaný 1/.

19. Dovolací súd pre úplnosť pripomína, že odôvodnenie rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú

rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

20. Zhrnúc vyššie uvedené dovolací súd nezistil, že by odvolací súd svoje rozhodnutie nedostatočne, či arbitrárne (svojvoľne) odôvodnil, resp. vybočil z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 a 3 CSP, čím by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Skutočnosť, že dovolateľ sa nestotožňuje so závermi odvolacieho súdu (aj súdu prvej inštancie), nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o neodôvodnenosti, či arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP tak nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je daný prípad. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (I. ÚS 188/06). Žalobca tak neopodstatnene namietal, že odvolací súd mu nedostatočným odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd tak uzavrel, že dovolanie žalobcu namietajúceho vadu podľa § 420 písm. f) CSP spočívajúcu v nepreskúmateľnosti rozsudku odvolacieho súdu je síce v tejto časti prípustné, ale nie je dôvodné.

21. Dovolateľ porušenie práva na spravodlivý proces videl v nesprávnom dokazovaní (ne/vykonaní dôkazu), jeho hodnotení, k čomu dovolací súd pripomína, že dokazovanie je časť civilného súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci, pričom o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov (ale aj tých, ktoré nie sú navrhované) budú vykonané, prípadne akým spôsobom, rozhoduje výlučne súd a nie strany sporu (§ 185 ods. 1 CSP). Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Procesná právna úprava podľa CSP vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúcej z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada, vychádzajúca z čl. 15 základných princípov Civilného sporového poriadku a normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (v podrobnostiach pozri Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729).

21.1. Nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania bola dovolacia námietka dovolateľa o nesprávnom ne/vykonaní dôkazov (pozri aj bod 17. a 17.1. tohto rozhodnutia), či ich hodnotení odvolacím súdom, ktorú bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to z nasledovných dôvodov: a/ hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie, b/ pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá (pozri R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000, aj ďalšiu nadväzujúcu rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, napr. rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/26/2017, 8Cdo/187/2017, 9CdoPr/8/2023). Aj podľa CSP platí, že dôvodom zakladajúcim zmätočnosťnú vadu podľa § 420 písm. f) CSP nie je nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. Súlad tohto právneho názoru s ústavou posudzoval ústavný súd a nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

21.2. Napokon dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy a nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní, (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či

konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolanie na takých argumentoch nestálo a dovolací súd ex officio (z úradnej povinnosti) dané vady sám nevyhľadáva.

21.3. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu (účastníka konania), aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu úspešná, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

21.4. Doposiaľ vykonané dokazovanie dostatočne odôvodňuje závery prijaté súdom prvej inštancie, aj súdom odvolacím. Dovolací súd v dokazovaní, ani hodnotení dôkazov súdmi nižších inšancií nezistil pochybenie, ktoré by bolo v extrémnom rozpore s obsahom spisu. Iba takéto pochybenie by totiž predstavovalo odňatie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy. Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že také pochybenia súdov v procese dokazovania (hodnotení), ktoré by znamenali porušenie práva dovolateľa na spravodlivý súdny proces v zmysle § 420 písm. f) CSP, z obsahu spisu nevyplýva, preto prípustnosť (a ani dôvodnosť) dovolania v tejto časti nie je daná a dovolanie ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP odmietol.

22. Dovolateľ v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP namietal tiež nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, keď sa nemohol vyjadriť k tvrdeniam protistrany (žalovaného 2/) na pojednávaní pred rozhodnutím vo veci, ktorý „žalovaný 2/ až počas jeho záverečnej reči (tesne pred vydaním už/až v poradí druhého prvoinštančného rozsudku) uviedol (bez toho, aby to dokazoval), že úpadca nesplnil podmienky účasti z dôvodu nepreukázania obratu“ (...), súd nedal žalobcovi možnosť vyjadriť sa k záverečnej reči žalovaného 2/, došlo k porušeniu rovnosti strán sporu a odvolací súd tieto pochybenia súdu prvej inštancie nenapravil (bližšie pozri bod 6.2. tohto rozhodnutia).

22.1. Dovolací súd uvádza, že obsah princípu rovnosti sporových strán sa sústreďuje výlučne do zabezpečenia akejsi rovnakej štartovacej čiary pre obidve sporové strany, pričom funkčne a komplementárne sa tento princíp dopĺňa s princípom kontradiktórnosti (porovnaj čl. 9 CSP). Ani podľa ústavného súdu princíp kontradiktórnosti nemá absolútny charakter, pretože existujú aj výnimky z uvedeného pravidla, kde okolnosti prípadu alebo procesnej situácie vylučujú uplatňovanie tohto princípu (nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 566/2020).

22.2. V danom prípade dodržanie záruky rovnosti a kontradiktórnosti je predmetom posúdenia, či možno prípadné pochybenie súdu prvej inštancie spočívať v tom, že nedal žalobcovi možnosť vyjadriť sa k záverečnej reči žalovaného 2/, konvalidovať v odvolacom (príp. dovolacom) konaní (mutatis mutandis nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 220/2018). K predmetnému posúdeniu podľa zjednocujúceho stanoviska pléna ústavného súdu sp. zn. PL ÚS 1/2014 zo 7. mája 2014 pre ústavnú konformnosť konania ako celku postačí, ak je účastníkovi konania táto možnosť reálne poskytnutá v odvolacom, príp. v dovolacom konaní. V tejto súvislosti dovolací súd pripomína judikát R 39/1993, v ktorom najvyšší súd dospel k záveru, že „podmienka prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) O.s.p. (neskôr § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p.) nie je splnená v prípade, že sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom pre časť konania do takej miery, že účastník následne mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania napr. tým, že mohol podať proti rozsudku, ktorý mu bol riadne doručený, odvolanie“. Uvedený judikát je aktuálny aj za účinnosti CSP.

22.3. Najvyšší súd tiež opakovane uviedol, že iný pohľad na realizáciu práva účastníka oboznámiť sa so záverečnou rečou protistrany by mohol v praxi znamenať neustály (neprestajne sa opakujúci a nikdy sa nekončiaci) proces vyjadrovania sa jedného účastníka konania k vyjadreniu (v záverečnej reči) druhého účastníka konania; takýto pohľad by mohol mať znaky prílišného právneho formalizmu (pozri napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/23/2017, 5Cdo/137/2019 a ďalšie).

22.4. Je na uvážení konajúceho súdu, či bude predstreté argumenty považovať za podstatné a ako také ich predloží na konfrontáciu druhej strane. Konajúci súd musí popri rovnosti účastníkov konania (strán sporu) zaručiť aj plynulosť a rýchlosť konania, čo predpokladá selekciu len podstatných argumentov,

ktoré bude súd predkladať na vyjadrenie protistrane.

22.5. V posudzovanom spore z obsahu súdneho spisu vyplýva, že dovolateľ sa mal možnosť oboznámiť s vyjadrením žalovaného 2/, v odvolaní mohol využiť svoje právo reagovať aj na záverečnú reč žalovaného 2/, čo aj urobil a toto právo využil, mal tak vytvorenú procesnú možnosť namietať nedostatky konania pred súdom prvej inštancie v odvolaní, preto podľa názoru dovolacieho súdu k porušeniu rovnosti strán sporu a práva žalobcu na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP nedošlo.

22.6. Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že otázka týkajúca sa ne/splnenia podmienok účasti vo verejnej obchodnej súťaži, okrem iného z dôvodu ne/preukázania obratu, bola spomenutá už na pojednávaní dňa 28. júla 2014, keď v rámci otázky súdu právny zástupca žalobcu uviedol: „...Taktiež v zmysle Obchodného zákonníka VOS pri vyhodnocovaní verejnej súťaže je vyhlasovateľ povinný zohľadňovať len tie kritéria, ktoré uvedie v súťaži. Ak chcel zohľadňovať akékoľvek iné kritéria, napr. schopnosť prevádzkovať bufet, mal to do podmienok súťaže uviesť. V opačnom prípade v podstate neumožnil S. preukázať tieto skutočnosti. Na otázku súdu, či k tejto otázke nesmeruje bod 3 písm. d) vyhlásenia VOS PZN uvádza, že ide iba o doklady, ktoré bolo potrebné v súťaži predložiť, nie však o podmienku súťaže. Skutočnosť, že bola spol. založená krátko pred vyhlásením súťaže neznamená, že by nevedela zabezpečiť prevádzkovanie bufetov prostr. osôb, ktoré majú skúsenosti s maloobchodným predajom....“ (pozri zápisnicu o pojednávaní č. 1. 191 spisu). Uvedené tak potvrdzuje, že pre žalobcu nešlo o novú, doposiaľ neznámu argumentáciu, ako prezentoval vo svojom dovolaní (aj odvolaní).

23. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd uzavrel, že námietka dovolateľa ohľadom nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie, keď nedal žalobcovi možnosť vyjadriť sa k záverečnej reči žalovaného 2/, došlo k porušeniu rovnosti strán sporu a dovolací súd tieto pochybenia súdu prvej inštancie nenapravil, nie je opodstatnená a nespôsobilá porušiť právo dovolateľa na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP, preto dovolanie podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP v tejto časti odmietol pre neprípustnosť.

24. Dovolateľ zároveň namietal dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu dovolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie dovolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

25. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

26. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

27. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia dovolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie dovolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v § 431 až § 435 CSP (2Cdo/203/2016, 3Cdo/38/2019, 4Cdo/32/2018, 6Cdo/113/2017, 7Cdo/25/2018, 8Cdo/100/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania, (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení), môže dovolací súd pristúpiť, len ak sú splnené uvedené predpoklady, (po prijatí záveru o prípustnosti dovolania). Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

28. Pre procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“, a to ako dovolateľ túto otázku v dovolaní zadefinuje a špecifikuje. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú, (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna, (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním (ďalej aj „kľúčová otázka“). Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť, príp. aj dôvodnosť dovolania.

29. Dovolací súd sa preto najskôr zaoberal tým, či sú splnené tieto predpoklady prípustnosti dovolania, a to najmä z hľadiska, či žalobca v podanom dovolaní vôbec nastolil právnu otázku, resp. ním nastolená právna otázka je taká otázka, ktorú odvolací súd riešil, na jej riešení založil svoje rozhodnutie a dovolací súd sa zároveň ešte touto právnou otázkou vo svojej rozhodovacej praxi nezaoberal (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP).

30. Dovolateľ v dovolaní vymedzil prípustnosť svojho dovolania s poukazom na § 421 ods. 1 písm. b) CSP ohľadom nesprávneho vyriešenia otázky „1. Môže vyhlasovateľ obchodnej verejnej súťaže podľa § 281 a nasl. Obchodného zákonníka platne odmietnuť všetky predložené návrhy (ponuky) po uplynutí lehoty na oznámenie vybraného návrhu?“ (prvá otázka) „2. Ak si vyhlasovateľ obchodnej verejnej súťaže podľa § 281 a nasl. Obchodného zákonníka vyhradí právo odmietnuť všetky predložené návrhy v podmienkach súťaže (§ 287 ods. 2 Obchodného zákonníka) a následne uskutoční právny úkon, ktorým odmietne všetky takto predložené návrhy, môže byť takýto právny úkon neplatný, ak dôvodom (najmä skrytým) je nekalá pohnútká, obchádzanie zákona alebo iný nekalý účel, resp. či samotný dôvod, resp. účel uskutočnenia tohto právneho úkonu môže spôsobiť neplatnosť daného právneho úkonu. Inak povedané, ak si vyhlasovateľ obchodnej verejnej súťaže podľa § 281 a nasl. Obchodného zákonníka vyhradí právo odmietnuť všetky predložené návrhy v podmienkach súťaže (§ 287 ods. 2 Obchodného zákonníka) a následne uskutoční právny úkon, ktorým odmietne všetky takto predložené návrhy, môže byť takýto právny úkon neplatný z dôvodov uvedených v čl. IV. vyššie?“ (druhá otázka).

31. Podľa názoru odvolacieho súdu dovolateľom formulovaná prvá právna otázka v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP nespĺňa kritérium prípustnosti, pretože opomína podstatu sporu rozhodujúcu pre právne závery odvolacieho súdu zhodné so súdom prvej inštancie. V danom prípade podstata sporu spočívala na preukázaní existencie zodpovednostného právneho vzťahu medzi stranami sporu (preukázanie konkrétného protiprávneho konania zo strany žalovaných v príčinnej súvislosti so spôsobenou žalobcom tvrdenou škodou) a vzniku povinnosti žalovaných na náhradu škody voči žalobcovi. Súd prvej inštancie sa tak zamerl na skúmanie podmienok / predpokladov právnej zodpovednosti medzi stranami sporu, či je žalobca nositeľom tohto práva oproti povinnosti žalovaných, pričom dospel k záveru, že neboli splnené zákonné podmienky na uplatnenie nároku na náhradu škody, keď v konaní nebolo preukázané protiprávne konanie v podobe porušenia zmluvnej alebo zákonnej povinnosti zo strany žalovaných (bližšie bod 47. rozsudku súdu prvej inštancie), čo bol primárny dôvod zamietnutia žaloby žalobcu. S uvedeným záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožnil.

31.1. Žalobca v dovolaní uvádza, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia prvej otázky, či „Môže vyhlasovateľ obchodnej verejnej súťaže podľa § 281 a nasl. Obchodného zákonníka platne odmietnuť všetky predložené návrhy (ponuky) po uplynutí lehoty na oznámenie vybraného návrhu?“ Nešlo však o právnu otázku, od ktorej by záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, (to záviselo primárne od otázky ne/preukázania protiprávneho konania žalovaných v podobe porušenia zmluvnej alebo zákonnej povinnosti). Odvolací súd teda nezaložil svoje potvrdzujúce

rozhodnutie na riešení dovolateľom nastolenej prvej otázky.

31.2. Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že okresný súd sa v konaní ale zapodieval otázkou splnenia povinnosti zo strany žalovaných odmietnuť ponuky v stanovenej lehote, keď dospel k záveru, že vyhlasovatelia verejnej obchodnej súťaže informovali účastníkov súťaže o jej výsledkoch oneskorene (pozri bod 45. rozhodnutia okresného súdu), t. j. po uplynutí stanovenej lehoty. Konštatoval, že „jediným preukázaným porušením zo strany žalovaných bolo porušenie povinnosti odmietnuť ponuky v stanovenej lehote. Prípadným dôsledkom nedodržania tejto lehoty by ale mohol byť len vznik nároku na náhradu škody podľa § 373 v spojení s § 757 a § 28 ods. 1 Obchodného zákonníka, vzniknutej z oneskoreného oznámenia o odmietnutí ponúk. Vznik škody titulom porušenia tejto povinnosti však žalobca netvrdil, ani sa ho nedomáhal. Súd preto žalobu zamietol.“ (pozri bod 47. rozhodnutia okresného súdu). S uvedenými dôvodmi sa odvolací súd stotožnil (bod 12. rozhodnutia odvolacieho súdu) a dovolateľ ich nenamietal. Je tak zrejmé, že sám dovolateľ nárok na náhradu škody na základe tohto protiprávneho konania zo strany žalovaných v podobe porušenia povinnosti odmietnuť ponuky v stanovenej lehote ani neuplatnil.

31.3. Dovolací súd tak uzavrel, že dovolateľom nastolená prvá otázka nebola rozhodujúcou otázkou pre rozhodnutie súdov nižšej inštancie pre zamietnutie žaloby, t. j. nejde o otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. V dôsledku toho, pokiaľ ide o prvú otázku, nebol splnený predpoklad prípustnosti dovolania vyplývajúci z § 421 ods. 1 CSP, pretože dovolacie dôvody neboli vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

32. V druhej dovolateľom formulovanej otázke sa dovolateľ pýta, či pre prípad ak si vyhlasovateľ obchodnej verejnej súťaže podľa § 281 a nasl. Obchodného zákonníka vyhradí právo odmietnuť všetky predložené návrhy v podmienkach súťaže a následne uskutočni právny úkon, ktorým odmietne všetky takto predložené návrhy, môže byť takýto právny úkon neplatný, ak dôvodom (najmä skrytým) je nekalá pohnútko, obchádzanie zákona alebo iný nekalý účel. Podľa dovolacieho súdu ani táto otázka, nie je právnou otázkou, od ktorej riešenia by záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu (tak ako už bolo uvedené, to záviselo primárne od záveru o nepreukázaní protiprávneho konania žalovaných). Pokiaľ dovolateľ spája protiprávne konanie žalovaných ako vyhlasovateľov obchodnej verejnej súťaže s odmietnutím všetkých predložených návrhov v tejto súťaži, pretože podľa neho ide o neplatný právny úkon pre nekalú pohnútku, obchádzanie zákona alebo iný nekalý účel, ide o dovolateľom podsúvanú konštrukciu, keď vyhodnocuje dôkazy a vyvodzuje z nich vlastný skutkový záver, ktorý vkladá do nastolenej otázky (bez zreteľa na zistenia súdov nižšej inštancie v posudzovanom spore, pozri bod 11. rozsudku odvolacieho súdu, body 16. až 45. rozsudku súdu prvej inštancie). Dovolateľ tak vložil do nastolenej otázky skutkový predpoklad, ktorý v konkrétnej posudzovanej veci nebol preukázaný, ani preukazovaný, preto je táto otázka nesúvisiaca priamo s prejednávanou vecou, resp. nie je takou otázkou, ktorú odvolací súd v celom rozsahu riešil a od jej vyriešenia záviselo jeho rozhodnutie, preto ani ohľadom druhej otázky nebol splnený predpoklad prípustnosti dovolania vyplývajúci z § 421 ods. 1 CSP, pretože dovolacie dôvody neboli vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

33. Dovolací súd tak konštatuje, že dovolateľ v súvislosti s dovolacím dôvodom uvedeným v § 421 ods. 1 písm. b) CSP neformuloval a nekonkretizoval relevantnú právnu otázku.

33.1. Dovolací súd podotýka, že pre záver o tom, či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej a pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor sporovej strany, že daná právna otázka je podľa nej rozhodujúca. Právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť kľúčová pre rozhodnutie vo veci samej, t. j. musí ísť o otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení primárne spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu v merite sporu. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť skutkové otázky, ani otázky, ktoré pre posudzovaný spor nie sú kľúčové, resp. nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritorne rozhodnutie. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b) CSP a § 432 ods. 2 CSP.

34. Dovolací súd tak uzavrel, že pokiaľ dovolateľ v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1

písm. b) CSP nedefinoval žiadnu relevantnú právnu otázku, znamená to, že dovolacie dôvody nevymedzil zákonným spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, preto dovolací súd jeho dovolanie v tejto časti ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. f) CSP bez toho, aby sa zaoberal jeho dôvodnosťou.

35. Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu ohľadom namietanej vady podľa § 420 písm. f) CSP je síce v časti prípustné, ale nie je dôvodné, v časti je neprípustné a ohľadom namietajúceho nesprávneho právneho posúdenia sporu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP je neprípustné. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie ako celok zamietol (§ 448 CSP).

36. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP), avšak v danej veci dodáva, že v dovolacom konaní žalovaný 1/ bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

36.1. Žalovanému 2/ rovnako ako úspešnému v dovolacom konaní vznikol zásadne nárok na náhradu trov dovolacieho konania v zmysle § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný 2/ v dovolacom konaní, ale bol nečinný, trovy dovolacieho konania si neuplatnil a z obsahu spisu vyplýva, že mu trovy dovolacieho konania nevznikli, preto v súlade so svojou judikatúrou dovolací súd rozhodol o trovách dovolacieho konania žalovaného 2/ tak, že mu nárok na ich náhradu nepriznal (R 72/2018).

37. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.